

Una escena de l'espectacular pel·lícula *CAPRICOHO IMPERIAL*, que es projectarà aviat en el Cinema Ideal Park

EL CINEMA

Encara els dobles

per A. VIÑOLAS

L'apariència del doblatge és una espècie de guarda, però en la realitat és tot el contrari. A ningú pot obligar-se que estigui espiritualment identificat amb l'actor que dobla el seu rol. El diàleg, cal que sigui un comentari a l'imatge i això s'aconsegueix només quan és el protagonista que vocalitza. En un film han d'encaixar les diferents parts de què consta l'obra cinematogràfica, i la més lleu equivocació que es cometi, pot portar al fracàs o malograr la cinta. La part diccionarial ataca també al tema —que és una de les parts del film que hauria de subjugar pel seu traçat argumental— puix la dicció és element que ha d'anar íntimament lligat amb l'escena que es viu i representa. El doblatge és també un «handicap» pel treball d'actor o estel, puix que els seus gestos poden ésser sobris, senzills, i a causa del doblatge donar-nos una sensació d'afectació extremada i carincloneria que encara que no ho sembli perjudica la personalitat de l'estel o extra. És evident que l'espiritualitat, l'emoció, la acusació unificada una vegada a l'alegria, altra al terror, no pot ésser reflectat de cap manera. El tò de veu i forma de vocalitzar va també lligada al gest que es dibuixa en el propi rostre de l'actor i és impossible ésser fidelment copiada en una versió més o menys fictícia. En el cinema, —en el qual la diferència del teatre és palesa,— no pot tenir-hi acollida aquell encarcament tan inconscient que corre parelles amb el teatre i cal que s'alluuyi tot ço que recordi prejudicis passats. És hora de què s'imposin els criteris contra els dobles. De no ésser així s'iniciarà una terrible davallada en el cinema. El cinema ha d'ésser puresa harmoniosa que encaixi amb el marc, esplèndid i sumptuós com és el del cinema. Cal que es produeixin films prescindint dels dobles en absolut puix que la seva necessitat és completament nul·la i a més són d'un mal gust extraordinari.

Teatre Principal: "El rey de los Campos Elíseos"

La taquimeca se casa

film que aviat es presentarà en el nostre Teatre Principal, ve a continuar les aventures de «La taquimeca», pel·lícula produïda i estrenada la temporada passada. En aquesta veiem Mary Glory, ja casada amb el banquer Dorval. Jean Murat, que en el transcurs del viatge de la núvia es troba arruïnat, degut als afers dolents de la seva banca. Cal doncs, refer la vida, i Mary Glori comença per col·locar-se de secretària particular, i això farà que per gelosies hi hagi entre la parella protagonista una ruptura. El marit marxa cap a Londres, on aconsegueix refer la seva situació. En retornar es troba pare, la qual cosa promou la definitiva unió de la parella. Assumptes sentimental, que el realitzador aprofita per a donar-nos escenes dins un to romàntic de bona qualitat i amb una música agradable, acabant d'arrodonir la pel·lícula la interpretació que dona l'actor Bernard Armand, a un divertit personatge amic de la parella. Aquest film que aviat veurem, és parlat en francès.

Vegeu Buster Keaton en el gran èxit El rey de los Campos Elíseos

Hem vist...

... al TEATRE PRINCIPAL, «Marino en tierra», a càrrec de Joe Brown, Frank Mc. Huges i Thelma Tood. El film molt divertit i d'una comicitat espectacular, ajudat per una magnífica fotografia i una interpretació excel·lent. «La dama del Boulevard»; basada aquesta cinta en l'obra d'Emili Zola, «Nanà, fou portada al llenç pel seu director amb un realisme imponent. És dels films que menys s'aparten de l'obra en que s'han basat. Anna Sten debutava a la pantalla en aquest film i poguérem donar-nos compte del temperament artístic, conscient, de que està dotada l'estel russa. «La dama del Boulevard», amb tot i ésser un film bo, no és prou per donar cabuda al talent d'Anna Sten. Philips Holmes i Lionel Atwill secunden admirablement a aquesta gran estel.

... al Cinema IDEAL PARK, «La rubia del Folies», amb Robert Montgomery, Marion Davies i Billie Dove. Una comèdia impregnada del dinamisme amb que ens tenen acostumats els americans. «Amor sublime». Un bandit australià — Richard Dix — que deixa arribar al profund del seu sentiment la veu d'una cantant — Irene Dunne — que ho abandona tot per seguir el camí que li marca l'amor. Un film molt romàntic.